

LUMINIŢA CHIOREAN

Petru Maior University of Targu-Mures

Stanescu's Essays on the Poetic Consciousness

The isotopies of the poetic meaning are markers of discourse in Stanescu's meta-text. On the level of conceptual configuration, the metaphor „an interior herbivorous of the grass” becomes the main isotopy of Stanescu's essays, as well as of the poetic work. The isotopy of the poetic consciousness proves to be a Faustical project, analysed through the perspective of the topofily as an expression of the poetic ego's existence by the polyphonic configuration of the poetic consciousness. Stanescu's essays are a different register of the same work, discursive constructs, parts of the poetic work. Stanescu's discourse in the essays is a poetic palimpsest: here, the primary matter of poetry, structural propositions and the poetic communication await the poem.

The textual metaphoric meaning of Stanescu's discourse in the essays offers a discursive knowledge of reality (continuous knowledge): the prospective perspective (telescopic, the exterior transcendence) – the sensible, continues with the introspective one (autoscopic, the interior transcendence) – the intelligible. The poetic consciousness (perceptive:: „*TristeŢea mea aude nenăscuŢii câini / pe nenăscuŢii oameni cum îi latră*”) dislocates the textual meaning in the linguistic sequence towards an imaginary horizon: *inter mundi*. The meaning of contemplation of the reality is produced “from the outside to the inside”. Here, the space is compressed. The reflection is oriented towards a hyper-dense universe:

„Îmi închipui, uneori, că obiectele întruchipează vidul. Se cade în obiecte. Numai vidul poate avea formă. Ceea ce există numai murind poate avea înfăŢişare.”

[Stănescu, 1990: 316].

The esthetic man leaves the abstract space, towards a resting point in / with himself. It is a space which will be defined by “the orange tunnel” of the perceptive consciousness. The auctorial instance transformed into the hero of the essay lives in an imaginary space, in a continuous present, surprised by the paradox:

*„TristeŢea mea aude nenăscuŢii câini
pe nenăscuŢii oameni cum îi latră.”* [Căutarea tonului¹, 1990: 205-206]

This is the space where the poetic consciousness reconsiders the „tone” of the fourth degree worlds:

„Lumea de gradul al patrulea se află [...] la frontiera dintre atmosferă și non-atmosferă. Ea-și „salvează” atmosfera [...] prin treceri dialectice de la un grad de lume (de atmosferă) la altul, prin transformări caleidoscopice ale atmosferei în funcŢie de perspectiva adoptată.” [NeŢ, 1989: 119]

The fourth degree world is representative for Stanescu's metapoetic discourse.² Let us read a relevant quote from the essays for the poetic notion of „fourth degree world”:

¹ A poem that was meaningfully inserted in *Fiziologia Poeziei*: the lyrics transmit the restlessness of the poetic consciousness in the search of the true „tone” of the existence, of destiny.

„Sunt unele temperamente artistice, care-și găsesc tonul expresiei dintr-odată, fără fluctuațiile căutării[...] Aceste temperamente sunt poate cele mai apte să se realizeze în poezia de atmosferă[...] Ei sunt poeții fără vârstă[...] Aceasta este categoria de poezii care propune interferența cea mai pregnantă a poeziei cu muzica[...] e vorba de conexiunile metaforelor schimbându-și locul la infinit pe un portativ fix.”

[1990, FP/ *Pagini de jurnal*: 385-386]

Before interpreting the „information” of the last space in the topophily of the writer’s ego in the essays, we underline the fact that the representations of self-awareness dedoubling [1990, FP/ *Despre corpul alergic al ideilor*: 85-87] of the man, an ubiquitous presence in the cosmos, respect the ontic meaning proposed by the essay-writer.

The allegory of the poetic-essayistic existential development no longer respects the linear, classic construction, the referential network of the text being solidier to the auctorial intention: abandon of familiar spaces [fourth degree discourse]. The poetic principle is established by “the Icaric idea”, the writer preferring to settle into a labyrinth from the perspective of the Dedalus – artist. It is a real texture in which the “existing”³/creation / is de deposit („host”) of the „existing” / createdd/, objects (the works).

„Poetul este cel mai predestinat să nască existențe concrete.”

[1990, FP/ *Ciudatul răs al rațiunii estetice*: 302]

The text is consumed on the level of language acts, an esthetic experience by which the imaginary worlds are projected. We find an “imagining” consciousness that cannot be “de-embraced” from the perceptive consciousness (from *Scrisori de dragoste* or *Răzgândiri*), as a last expression of the consciousness: „the self itself” the „idea of the self”!

The essay cycle „*Scrisori de dragoste*” proposes a „transgression of poeticity” [St. Mincu] as an intertextual and inter-reading method and the passing to the meta-world: R-Text → Meta-Text → „Something Else”. By trans-poetization a literal meaning of truth is sought for, a literality that ignores metaphor in the favor of metonymy: it is the transcendence of the poetic towards the onthos, by the literal expresson of the auctorial state. The invasion of the poetic sensible and inteligible imaginary into the real is mediated by the world:

*„Tansgresarea cuvântului prin chiar rostirea lui, depășirea poeticității în interiorul ei pentru a ajunge la poezie pornește de la concepția interiorității oricărui fapt uman.[...] Așa cum Eminescu își crea o cosmologie (în *Scrisoare I* și în alte poeme), o concepție filozofică asupra lumii și a istoriei, la fel Nichita Stănescu va imagina o cosmologie a vorbirii, o „fizică” și o „fiziologie” a ei, situându-se în punctul cel mai evoluat al cunoașterii poetice,[s.a.] dialogând cu descoperirile uluitoare ale științelor prezentului.” [Șt. Mincu, 1991: 15]*

² By essay-genre we relate to the literary species: essay, journal, memoirs, scriptural forms which offer freedom to the creative spirit, regardless of its field of manifestation. It is worthy to reflect on the fact that the essay genre remains anchored in all the fields of culture.

³ The gerund here presents the isotopy /continuity, significant for the onthos. Existing = the fact of being; existent = „iluzia reprezentării unei unice ființări sparte în cioburi.” [1990, FP/ *Scrisorile de dragoste...*: 328]

To the critic observation of St. Mincu [1991], also relevant for the essay, as an accomplishment of the artistic act in the artist's interiority (the state of an „interior herbivorous of the grass”), we add Stanescu's voice:

„ [...] *fermecați de logos, râdem. E un fel[...] de răs'u' plânsu', e un fel de secret de a te despărți apropiindu-te[...], de a-i acorda acele lacrimae rerum existenței, concretului, logosului...*”[s.a.] [1990, FP/ *Ciudatul răs al rațiunii estetice*: 304]

It is natural for the perceptive consciousness to add a universe from the future: the Logos, after going through the three familiar spaces in a „*joie de vivre*” of reduplicating the essential facts, a meaning that also covers the *livresque*:

„*A cunoaște înseamnă a te despărți. Forma materială nu e altceva decât un șir lung de despărțiri. Din punct de vedere estetic, logosul nu e altceva decât locul unde materia se desparte definitiv de vid!*”

[1990, FP/ *Ciudatul răs al rațiunii estetice*: 303]

The apparent paradox in the assertion „*To know means to separate*” verifies truths on the level of the assertions in which we operate the substitutio of the two verbal lexemes, conclusioned by: „*The material form is nothing else than a long line of knowing*”, as Noica would say: *separation is knowledge!*

Inferences will also function as paradoxes of truth, like: *the further you go, the closer you come* or, *knowledge is an act of losing, understood as a breaking in the need for the close one!*

By its nature of objectualized language⁴, the Logos expulses matter, objects! Now the truth is revealed to us: poetry makes itself as an object: „*Poezia e [...] arta poeziei.*” Now the substantialization of the language and the poetization of the real! The breaking of the sign takes place (of the poetic sign!) into „understood and well-understood”, language and meta-language, metareality of the word in which the poet lives: the perceptive consciousness on the level of which „I am you”. The narrative instance is, alongside the reader, implied, and both of them are characters of the text – poetic discourse:

„*Tu, atât apuc să strig, tu / și cuvântul începe să se vadă încet, încet, cum se vede lăsarea de noapte / cuvânt din două litere: tu Animal monstruos, - întelesul – / s-a oprit, și începe să se vadă*”
[1971, *Belgradul în cinci prieteni : Străfund de ochi*]

The pronoun „you” is nothing else than a reconstruction of the biblical word, the absolute knowledge real in the possession of the ethical Man: „*Rupeți deci cuvântul, este trupul meu.*” [1971, *Belgradul...: Ritual*] And from the Logos, the spirit descends into the real, exchanging the identity: „Eu sunt numele meu”: „*Fac schimb cu mine însumi, Doamne!*” [1971, *Belgradul: Pe cel mai des*] The perceptive „understood” is followed by the imaginative „well-understood”, the poetic vision: „*Animal monstruos, - întelesul - / s-a oprit, și începe să se vadă ...*” „monstruosity” receives the polisemantic meaning: a „polipier truth”, as it is called by the essay-writer. If the religious, political and esthetic man are phenomenizations of the self-consciousness, the ethic man will be the sublime form for the self alone!

⁴ The reference reading for „the language as an object”: Ecaterina Mihăilă,

Our option for the selected isotopies⁵ is justified by the axiologic value subscribed by the first type of consciousness that engages the speaking instances [the dedoubling of the auctorial instance] in the text-discourse of Stanescu's essays.

Stanescu's originality is an exclusivist axiological principle, almost in the spirit of the avant-garde⁶. Stanescu's literary beginning is a natural episode of the state of Schiller's esthetic man: the „fight” with tradition, the exit from the system, the construction of a freedom of action:

„Să dezbrăcăm ideile de forma lor tehnică (techne) și vor apărea ca străvechi sentințe ale rațiunii comune, ca fapte ale instinctului moral pe care natura, în înțelepciunea ei, l-a dat omului pentru a-i sluji ca tutore, până când o inteligență luminată îl va proclama responsabil”

[Schiller, 1989: 252]

Stanescu's novelty is found in the obsessive monologue of the consciousness on the assumption of man's responsibility of his deeds. From here, the sentence: *„Poetul nu are biografie. Biografia lui e opera!”* And also the actuality of the pretext that proposes the dichotomy unity vs. Diversity. Paraphrasing Schiller [1989], each consciousness is *„intelența ce își proclamă propriul om responsabil”!*

Complementary knowledge fills the gaps in a continuous cognition on the level of the so-called “organ of continuous knowledge”: *poetry*. Man aspires for integrality, for a total knowledge: ilimitation, infinity and the integrality of the consciousness as a dedoubling into concept and being. The relation between consciousness and the world is primordial and fundamental in knowledge. The totality, the absolute, is the real that is necessary to knowledge. Without exaggeration, we consider the text-discourse of Stanescu's essays to be an ontic journey guided by the consciousness as a purely intentional act.

The order proposed in the reading of Stanescu's essays follows the textual meaning of the individual consciousness (the consciousness of the speaking instance) that goes through the stages of the collective consciousness of mankind and its existence (by poetry). It is a possible answer to Hegel's “phenomenology of the spirit”, about “the summing model on the logic and historical level”:

„Treptata cunoaștere și revelare de sine a Spiritului, evoluția prin fazele care-l duceau spre deplină conștiință de sine, era un mecanism imaginar,[...] o paradoxală „fantezie reală”, capabilă să îmbine fantasticul și realul, compensând mental o înapoiere reală și transpunând speculativ o tot atât de reală înaintare istorică.” [Hegel, 1996: 97]

We see how Stanescu's diegesis, a construct of paradoxism, „exposes” its imagery according to the same diaristic principle: an imagey built upon „dianoia” and „phantasio” – reason and phantasy, the option of the esthetic ego for poetry as an organ of total knowledge:

„Lumea unui poem adeseori este mai adevărată decât însăși convenția lumii văzută prin simțuri.[...] Iar cât despre simțuri, roțile noastre, de mașinării infernale ce suntem,

⁵ Either those in the host essay-cycle (*Contemplarea lumii din afara ei*), or those in *Scrisori de dragoste...*

⁶ Reținem avangardistul pentru a vedea, în final, la care mișcare literară, curent sau școală poetică accede spiritul stănescian. Noi înclinăm că s-ar afla între neomodernitate și postmodernitate, în spațiul imaginal care tocmai se consumă într-o posibilă lectură.

curgând neliniștitor de zgomotos și tinzând către real, către concret, către logos, ele, simțurile sunt latura feminină a existenței[...]"

[1990, FP/ *Ciudatul răs al rațiunii estetice*: 304]

Hemografia, the first essay in *Scrisorile de dragoste*, is a metapoetic discourse that offers a solution to the pretext expressed by the equation poet (author) – angel (perceptive consciousness) – poetry (creative act) – reader. It is probably the complete and complex equation of poetry as an „imaginary world”, as an existential space!

In *Scrisori de dragoste*⁷ sau *însereare de seară*, the Logos of the being becomes a hedonist ubicum:

„Te surprinzi trăind în cuvinte, în interiorul unui cuvânt, niște mișcări intime. Ca o prietenie, cuvântul se umflă câteodată, după voia visătorului, în bucla unei silabe. În alte cuvinte totu-i placid strâns. Repaosul intim există în cuvânt.”

[Bachelard, 1957; 2003: 175]

The textual meaning of the essays is managed from the point of view of a perceptive consciousness from which the essay-writer proposes the population of the logos:

„Percepția e „literală”: o imagine perceptivă întâlnită arată că [...] trebuie recreată, parafrazată, imprimată din nou în expresie. Imaginea ține de cunoaștere. Percepția, de „cunoștință”.[...] imaginea presupune o cunoaștere anterioară, pentru a putea fi aprehendată; percepția oferă chiar originea” [Șt. Mincu, 1991: 29]

The essay's first sequence, a paradox of the imagining consciousness, played on the principle „answer...without a question” (*„Muzica este un răspuns, căruia nu i s-a pus nici o întrebare”*) has as a logic interpretation the argument of the auctorial instance present in another essay: *„[...] muzica autentică este meta-sonoră”*. ***Ut musica poesis !***

Perceptive representation assumes the existence. It is the mechanism by which the artist returns to the real: a hype-dense sphere, an interval between the anteriority and the posterity, between involution and evolution, minus infinity and plus infinity, minus-knowledge and plus-knowledge (Blaga).

„Conștiința perceptivă întemeiază o stare. Conștiința imaginantă⁸ depășește percepția și o modulează după concepte” [Șt. Mincu, 1991: 32]

During the second sequence of *Scrisori de dragoste*... [the semiosis in chapter III / 2.1] the imaginative consciousness is read from a metapoetic discourse: living in the space of art, in the poetic logos, Ioachim and Toma debate over the difference between *thinking in images* and *thinking in notions* [1990, FP/ *Tulburătorul „nu știu ce”*: 15], between *image* and *perception* [1990, FP/ *Cuvintele și necuvintele în poezie*: 33-34], from the perspective of the word, which they are to live in. The postulations on the word plead for a poetic metalinguism.

From the semiotic process proposed by the essay instance doubled by the protagonists of the discourse, the meeting between poet and implied-reader, master and discipol, we underline the postulations on the word:

[a] The word is defined by „understanding” and „well-understanding” in relation to a thing (object).

⁷ „Love is a closure that remains closed; to love, one that opens Dragostea e o închidere ce rămâne închisă; iubirea, una ce se deschide” [Noica, 1990: 26].

⁸ ... related to the esthetic Man, living in the abstract space of art.

[b] The words and things (objects) communicate contextually: [the linguistic sign's simultaneity with the contextual object]

[c] The logic interpretant confirms the metalanguage on each level:

[a] metaword;

[b] metalanguage;

[c] metapoetic language.

We consider the sequence referring to the existing meaning as necessary to our approach on the perceiving consciousness in the center of the logos. The transgression through the „orange tunnel” is obvious from the perceptive meaning to the poetic meaning proposed by the imagining consciousness through „cold” / reason and warmth / feeling, in the sense that: poetic communication between the sacrifice, „the cold of Golgota” (and the connotation of Golgota was thought from the perspective of the drawing that accompanies the poem *Ars poetica*) and endophasic meaning, interior „combustion”, experience („feeling”, as the poet says). The isotopies / feeling and /reason/ generate in the poetic space the sensible imaginary and the intellegible imaginary.

What is the purpose of the poet-author, proposing as a pretext the perceiving „node”? Why the sacrificial connotation for „the cold”. It is also the essay-writer instance that supports the paradox of the „heavy load” animating the isotopy /sacrifice/:

„Toma, nu crucea e grea, căci nimica, îți zic, nu are greutate; fulgul e greu, căci e prea plin de frigul Golgotei” [1990, FP / *Scrisorile de dragoste ...* : 330]

The paradoxist utterance reflects the simultaneity of Yes and No (from the poetic universe) on the level of the phrase as well as on the semantic level (between „cross” and „flake”). Therefore, in the phrase: the first paradox is represented by the level of the syntactic relation materialized in the coordinating relation, by the relatem „but”, which may be substituted by the punctuation sign of the copulative juxtaposition relation („,;”); the elypse of the adverbial „but” changes the logic of thinking as for a perfect contrast with an expression like: „the cross is not heavy and the flake is heavy” – from where the occurrence of the second paradox – this time not a paradox of the syntactic construction, but a semantic one. But we know that paradoxes are the bases of universal truths. Here, the association between „cross” and „flake” is not random, but has as a common element the acute perception of the cold, the initially active centered isotopy in the act of poetic significance production. The third paradox takes place on the level of the verbal paradygm by a double negation: the „no” negative adverbial modeler and the „nimica nu...” corelatives construction, as the interpretation is that of heaviness as being, as dynamism, since the word:

„El este trecerea stândă locului, locul mișcării dinlăuntru, adică semnul.[...] singurul care este în afară.” [1990, FP / *Scrisorile de dragoste ...* : 328]

„Cuvântul prin memorarea lui static, ședere și rădăcină în situația lui ulterioară, deci din extatic, în extaziere, în mișcare.” [1990, FP / *Scrisorile de dragoste*: 329]

Thus we interpret by the metonymy „cold” as „sacrifice of the being”, „the following root [of the word], in ecstasy!”

„By all means!!”

By the emphatic modeler „by all means” a persuasive end is written, encouraging for the interpreter (author → implied-reader) that has gained the possession of the real by receiving and using the metalanguage. Space will also be of an artistic nature.

The [c] sequence is nothing else than a metapoetic discourse. Sacrifice: carrying his cross, each man contemplates the body → word → Logos: „a ara arare” of words! „By all means”..., here, the isotopic series of reference for the metaconsciousness is compressed. The transpoetisation is mediated by the *process of real signification* defined stylistically by:

„(1)funcția denominativă: prin limbă, omul dă nume lumii extraverbale, reprezentând un prim grad de cunoaștere, prin fixarea unei anumite identități virtuale, dincolo de perceperea ei individuală;(2)funcția predicțională, de comunicare a cunoașterii: identitatea virtuală, în sine, devine identitate reală pentru protagoniștii câmpului semiotic, în dezvoltarea unui al doilea grad de cunoaștere.”

[Irimia, 1999: 30]

Ut pictura poesis!

The germinal metaphor of the *seed* is the suggestion of lyrism, and the *idea of seeding* manages the process of poetical significance:

„[...] Sămânța este sacră, cum vă zic! / Cuvintele în jurul ei sunt un nimic!

Mă-ntorc și gem și sânge-mi curge, / iar gura mea e gura ta,

idee, demiurge!” [1983, *Noduri și semne: Ars poetica*]

„Semnele sunt transparente în raport cu sensul”, reads the postulation to which Semiotics often returns. The name of sign is attributed to an entity that is related to something else. As the essay-writer puts it:

„E vorba despre intersecția dintre ceva și altceva. Adică este vorba despre cuvânt. Să nu zici că nu ți-am zis.” [1990, FP / *Scrisorile de dragoste ...* : 330]

Or: „[...] poezia este **o acțiune** și atunci când acțiunea ei are și sens, o direcție, mișcarea ei către ceva are natura revelației, iar de la ceva către altceva natura cunoașterii”[s.a.] [1990, FP / *Pagini de jurnal*: 504-505]

Note: The apparently dialogic nature of the discourse of the auctorial instance with the reader, both of them de-doubled by characters, we may define the tomist principle in the sense of an infiltration of an ethic code of „good behaviour” of the reader through the interential „forests” of the texts.

The note of self-reflexivity of the sign is not supported: the sign is not autothetic. The meaning of the sign is developed in a relational network [an argument for textual analysis] with the things, with the true state of the matter. The transparency of the sign is in its ability of inofesive substitutio of the arbitrary qualities by other qualities meant to fulfil the same goal. The transparent entities are linguistic expressions in the sensible semantic field (all that is related to feeling).

We return to the essay „*Scrisorilor de dragoste sau înserare de seară*”, which is nothing else than the poetic essay’s version to the semiosis of the act of literary communication, exemplified in our research by Stanescu’s discourse in the essay: a metapoetic discourse!

The Logos is present in the manifestation of the pre-ethic phenomenon as a space of the poetic consciousness. In *Avant-sentimente...*, the introductory words to *Fiziologia poeziei / The Physiology of poetry*, we read:

„[...]vom socoti fiziologia poeziei ca un fenomen pre-poetic, având ca scop cuvântul văzut ca vehicul al unei tensiuni de conștiință nenoțională. Evident se poate povesti și despre o fiziologie a ideilor, dar aceasta constituie obiectul unei pre-etici [...]”

[1990, FP: 12]

The word is the only law, it is the order to which the spirit aspires, from where the mediating equations of the isotopies which exist in the text-discourse of the the essays:

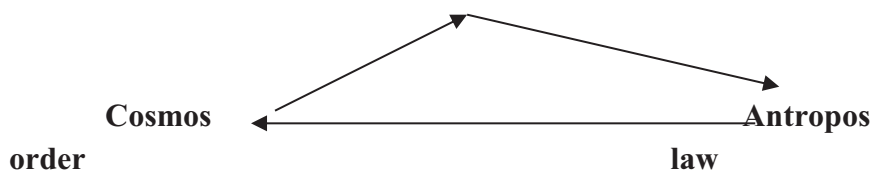
Word (logos)= law (antropos)= order(cosmos)

The mediating isotopic model may also be represented graphically in the triadic model, fundamental in the process of semiosis on the act of poetic communication, which is the subject of the essay:

„Spațialitatea actului comunicării ne apare ca un lucru deschis meditației noastre”

[1990, FP / *Scrisorile de dragoste ...* : 330]

Logos
word

The „existing” from the universe (Cosmos) is controlled by the Logos by the word which expulses objects, a real (in Hartmann’s esthetic: „the chamber of objects”). The perceptive consciousness manifests its option for the real, taking the „existing” and conferring an imaginative existence in the consciousness. It is the linear representation of poetic semiosis:

Legein → Poiein → Poesis !

Note. *Legein* = a vorbi; *poiein* = to do, to desire; *poesis* = esthetic object (and rereading)!

Imaginary worlds created by an imagining consciousness return to the cosmos as order, as the Logos populated now by the ethic Man. The existential circuit has the memory of the myth of eternal return. By *mimesis*, the reader is prepared by the essay spirit to take the place, if not become the creator of existence himself:

„Toma, eu ard ca să-ți dau foc. Degeaba stelele care ne țin răcoare. Degeaba umbra. Când umbra va da foc copacului, ne vom bucura de arsura fructului său. Toma, fructul și sămânța nu sunt un scop, sunt numai un mijloc. Nu despre sămânță este vorba , ci despre însămânțare.”

[1990, FP / *Scrisorile de dragoste*: 333]

By the paradoxical construct of the internal combustion, the auctorial instance proposes at least two inferences, both of poetic nature: (1) „burning” becomes „ash”, a lexem with mythic significance / the Phoenix bird /, an interpretation with individual relevance; (2) while, here, the uttering ego, by the continuous present, „I burn”, suggests the myth to the

receiver. The uttering instance „burns” itself in the reception of the poetic act: a universal *catharsis!*

„Poet este acela care naște. Acela care îl face pe cititorul cuvântului lui mai poet decât pe sine însuși, acela care își transformă coșmarul său de om chinuit în vis de copil care are bucuria jocului.” [1990, FP / *Scrisorile de dragoste ...* : 333]

The law is not only the good, it does not only signify the virtues in the ethic code but, like the laws in Plato's dialogue [*Criton*] they are beings, possessing a soul and a spirit:

„Spațiul etic e spațiul existențial născut prin dinamica principiilor neutre. Principiul neutru e o materie morală înrudită cu habitus-ul tomist: e o orientare posibilă, o predispoziție încă neactualizată a firii individuale.” [Pleșu, 1994: 68]

To see the truth of the isotopic synonymy *word = law = order*, the writer puts himself in balance with communication and formulates the law. The artistic consciousness led to the stage of Ethic Man participates to an organic law, transformed into interior biography: the work as a biography memorates the existential meaning:

„Poetul nu are biografie! Biografia poetului e opera lui [1985, *Antimetafizica*] „Legea supremă: textul acesta are corp (sens literal), suflet (sens alegoric) și spirit (sens esoteric).” [Pleșu, 1994: 37]

The essay-writer proposes a journey into the self-consciousness in order to mediate a real and a total knowledge starting and returning to consciousness. It is a circular trajectory, a sphere. Exiting itself, the Spirit wanders around the world, returning into the topophilia! Hurried, altruist, the creative spirit is guilty of a topo-analysis in the meaning introduced by Bachelard:

„Top-analiza,[...] studiu psihologic, sistematic al stilurilor vieții noastre intime,[...] intimitate sinonimă cu valoarea ontologică.” [Bachelard, 1957; 2003: 6]

In a twilight of destiny, it evades from the possible worlds, finding its freedom in interiority. Here, the ethic Man will put order into things, into objects, returning to the originary intimacy of the being, in order to receive the daimon! The perfect meeting of Enghidu and Ghilgames thus takes place: in the self for the self!

In the aspiration for the cosmos, the man liberated himself from feeling, from “subjectivisms”, transforming into a word as an authentic nature. Thus, the man is restored his rights with his own being... and the word will be his body.⁹

And the natural aspect of the ontic meaning is produced by the “separation that that brings closer”, as the spaces of intimacy do not belong to the cosmos (the natural space), antropos (the artificial and abstract space, which is an invention of the esoteric consciousness) but to the logos. Not only the objects the domestic features of which makes the destiny visible, but especially the body: the last world populated is that of the metaconsciousness, a world the man aspires to by the convention of a “cosmic trust” [Bachelard].

„În anumite etape ale conștiinței mele, mă gândeam dacă limbajul nu poate fi depășit printr-un metalimbaj, lingvistica printr-o metalingvistică, cuvintele printr-un metacuvânt. Era

⁹ Note. The reading of Stanescu's essay does not end with *Scrisori de dragoste* or *Razgandiri*. We follow the order suggested by the essay consciousness by the reading of the essay cycles: *Nevoia de artă*, *Nașterea poeziei* (*Antimetafizica*), *Cuvinte și necuvinte*, the subject of which, poetry and the poet, ars poetica, fulfill Stanescu's subject of the othos.

o perioadă de impas, pentru că aveam nevoie de un metatrup și de o metaconștiință pentru un cuvânt zdravăn, sănătos, real. Nu cuvintele trebuie perfecționate, ci trupul.[...]” [1990, FP / Pagini de jurnal: 517]

In order to find the ethic order of poetry, we must come to it from above, seat hypothetically in a “something else” of it, into a *metaworld* and than continue *The search for the tone / Cautarea tonului*, a poem that leads us to a hyperworld!

„Înger? / Înger... / Nu, nu e bine!
Va să zică, de la început! / Înger? / Nu, nu e bine înger! [sequence 1]
Va să zică, adică nu culoare, / nu auz, nu miros, nu
Nu, nu sunt bune! [sequence 2]
Înger? / Nu, nu e bine înger [sequence 1]
Să luăm trei nume frumoase, [sequence 3]
Trei nume frumoase și atât, / Va să zică trei. / Bineînțeles Voichița,
După Voichița ce merge? / Înger? / Nu, nu e bine înger. [sequence 1]
Raluca merge după Voichița. / Va să zică mai întâi Voichița,
după Voichița, Raluca, [sequence 3]
și după aceea înger. [sequence 1]
Înger? / Nu, nu e bine înger, / Altceva, alt nume! [sequence 4]
Doamne, ce merge după Voichița și Raluca?
A. Andra, / B. Beatrice, / C. of Doamne, Nu, nu merge! / Am găsit!
Chira. / Și dacă am găsit Raluca, Voichița, Chira – [sequence 4]
După aceea, bineînțeles, înger. [sequence 1]
Nu, nu merge înger! / Nu se lovește.
Altceva, altceva, altceva, altceva... [sequence 1]
De fapt nici să te naști nu e ceva nou / și nici să mori nu e ceva nou.
Nu, nu e bine. / A scris-o înainte Serghei Esenin ... [sequence 5]
Altceva, Altceva, altceva, altceva... [sequence 1]
Nu credeam să-nvăț a muri vreodată. / Nu. Nu. Nu e bine!
E exclamarea lui Mihai Eminescu. / Nu, nu... [sequence 5]
A fi sau a nu fi, / Aceasta-i întrebarea!
Absolut bineînțeles că aceasta-i întrebarea
Mă și mir că a mai fost pusă. [sequence 5]
Cred că am găsit ceva, însă:
Tristețea mea aude nenăscuții câini
pe nenăscuții oameni cum îi latră. [sequence 6]
Nu, nu e bun, / E vechi, e vechi... [sequence 7]
Deci, înger... / Nu, nu e bun înger! / Deci înger?
Nu, nu, nu e bun... / Deci înger? / Nu. / Deci înger?” [sequence 1]
 [Căutarea tonului, 1990: 205-206]

The lyric discourse of the pulsatory type proposes a poetics of suggestion built on the leitmotif of rhetoric interrogation. The confrontation of the „tone” (a metaphor for style, unitary tone of the writing) with the „consumed” poetic realities in poetry offers the fixed layout of Stanesco’s stylistic paradygm. On this lay-out, the metaphors play their game by

revealing, in the six sequences, the revelations of poetic tones. The inventory includes romantic poetry [2], symbolist poetry [3], modern poetry targeting the metalinguistic language [4], or the intertextual language [5]. The state of grace in front of poetry is communicated by the originality of the tone given by the perceptive consciousness [6]: „*Tristețea mea aude nenăscuții câini / pe nenăscuții oameni cum îi latră*”. It is the verse that illustrates best the „ontological mutation” of poetry. It is the poetic style of lucidity, of „inverted experience”, a metaphor deciphered by the present continuous tense:

„*Ideea filosofică decisivă a prezenteismului generalizează o intuiție comună: prezentul e singurul timp real; trecutul și viitorul conțin timpul ca posibilitate: posibilitatea orientată spre realitate (trecutul), posibilitate desprinsă din realitate (viitorul).*” [Toșa, 2004: 121]

It is not inability that stopped Nichita Stănescu. Existential restlessness [7] seeks on the tone of poetry [1].

Tone... Each object of the sensible world corresponds to an image in the intermediary world which, itself, corresponds to a shining archetypal reality in the supreme world of intelligence. The median “image”¹⁰ is an analogon of the sensible object, an archetype¹¹ of the mundus imaginalis¹² [Pleșu, 2003: 58] The imaginary world is the first „landscape” seen immediately after leaving the terrestrial cardinal system:

Deci înger? / So angel?

BIBLIOGRAPHY:

- Stănescu, Nichita, 1971, *Belgradul în cinci prieteni*, Ed. Dacia, Cluj
- Stănescu, Nichita, 1982, *Noduri și semne*, Ed. Cartea Românească, București
- Stănescu, Nichita, 2003, *Opere - I-III. Versuri, IV. Proză. Traduceri; V. Publicistică. Corespondență. Grafică* ediție alcătuită de Mircea Coloșenco coord. științific acad. Eugen Simion, Editura Academiei Române. Univers Enciclopedic, București
- Stănescu, Nichita, 1985, *Amintiri din prezent*, ediție de Gh. Tomozei, Ed. Sport-Turism, București
- Stănescu, Nichita, 1985, *Răzgândiri, 28 noiembrie-9 decembrie 1983, eseuri inedite*, publicate în *Secolul 20*, nr. 289-290-291, București
- Stănescu, Nichita, 1985, *Antimetafizica. Nichita Stănescu însoțit de Aurelian Titu Dumitrescu*, CR, București
- Stănescu, Nichita, 1990, *Fiziologia poeziei*, ediție de Al Condeescu, Cartea Românească, București
- ***
- Bachelard, 1957; 2003, *Poetica spațiului*, trad. Irina Bădescu, pref. Mircea Martin, Paralela 45, București

¹⁰ Image = The German meaning *Bild*, which may be understood as Gestalt, as lat. *formac*

¹¹ Archetype = a „model” of *Bild*, its „essential” witness in front of God.

¹² „Imaginary” vs. „imaginal”, respectively „imagined” vs. „known by image”, e.g. *topoi* dedicated to Western culture [Corbin, apud Pleșu, 2003: 61]

- Hegel, G.W. Fr., 1966, *Poezia / Prelegeri de estetică*, traducere de D.D.Roșca, Ed. Academiei
- Irimia, Dumitru, 1999, *Introducere în stilistică*, Polirom, Iași
- Mincu, Ștefania, 1991, *Nichita Stănescu. Între poesis și poiein*, Ed Eminescu
- Neț, Mariana, 1989, *O poetică a atmosferei. Rochia de moar*, Univers, București
- Noica, Constantin, 1990, *Jurnal filosofic*, Humanitas
- Pleșu, Andrei, 1994, *Minima moralia. Elemente pentru o etică a intervalului*, Humanitas
- Pleșu, Andrei, 2003, *Despre îngeri*, Humanitas
- Schiller, Friedrich, 1981, *Scrieri estetice*, trad. Gh. Ciorogaru, Univers
- Toșa, Alexandru, 2004, *Tablete de lingvistică. Filosofeme*, postfață de Cornelia Toșa, Ed. Ardealul, Tg. Mureș
- Vlad, Carmen, 2000, *Textul aisberg*, Ed. Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca.